

LONDEN den 25 mei (des avonds).

Eergisteren en gisteren zijn vrij langdurige Kabinetssessies gehouden.

— De voormalige Koning en Koningin der Franschen hebben zich eergisteren, met een gedeelte hunner Familie, naar St. Leonards nabij Brighton begeven.

— Eergisteren, bij de hervatting der werkzaamheden in het Lagerhuis, zeide de minister *Palmerston* zich gehoopt te zien om eenige ophelderingen wegens de zaak der onderhandelingen betrekkelijk de Grieksche kwestie te geven. Hij had den Franschen Ambassadeur, vóór diens vertrek uit Londen, een aantal dépêches overhandigd, die berekend waren om het misnoegen zijner Regering te verzachten, indien niet geheel weg te nemen, en geenszins te wijzen op de voorbarige mededeelingen des Franschen Ministers aan de Kamer, zou hij niet geregtvaardigd zijn door aan de zaak een ernstiger kleur te geven dan hij gedurende de laatste vergadering van het Parlement had.

De gronden op welke Frankrijk de taak van bemiddelaar had op zich genomen waren bekend. Englands eischen zouden niet bestreden en de beginselen waarop die steunden zouden erkend worden; de vriendschappelijke aanbiedingen van Frankrijk moesten alleen strekken om het bedrag der eischen te regelen. Gedurende de onderhandelingen echter bragt de baron *Gros* vragen te berde die op het beginsel der eischen betrekking hadden, en de heer *Wyse* zeide geene instructien te hebben om daarover te handelen. De Baron wilde dat hij nieuwe instructien van zijne Regering vragen zou, maar dit weigerde de heer *Wyse*, waarop de heer *Gros* de onderhandeling afgebroken verklaarde, tot dat hij nieuwe instructien zou ontvangen hebben. De heer *Wyse* liet, desniettegenstaande, den vroeger overeengekomen tijd geheel ten einde loopen, en deed toen zelfs den heer *Gros* nog een voorstel, waarin de Grieksche Regering ongelukkig niet wilde bewilligen. De afloop der zaak is algemeen bekend. Zijn Lordschap meende dat het gedrag van den heer *Wyse* volkomen geregtvaardig was, en dat de brief van den Franschen Minister *Lahitte* onder den invloed eener dwaling was geschreven, die de overgezonden stukken in staat waren te doen wijken. Het gebeurde deed hem zeer leed, want hij wenschte geenszins de waarde der Fransche bemiddeling te verkleinen, en hoopte de goede verstandhouding spoedig hersteld te zien, weshalve hij de leden verzocht alle aanspraken tot verdraging dier gewenschte uitkomst te vermijden.

— Eergisteren verklaarden zich met deze mededeelingen volkomen, anderen maakten daarop aanmerkingen. Hiertoe behoorde de heer *Disraeli*, die beweerde dat de expeditie naar de Middellandsche Zee een gewigtiger doel dan de onbeduidende Grieksche kwestie gehad moet hebben. Nadat ook de eerste minister *Russell* nog gezegd had de zaak van lord *Palmerston* tot de zijne te maken, en zich niet minder verantwoordelijk dan deze voor het gebeurde te stellen, ging het Huis tot andere bezigheden over.

— Later in die zitting spoorde kapitein *Harris* de Regering tot het in tijds nemen van buitengewone maatregelen, in geval van oorlog, aan. Onderanderen wilde hij de zeemagt tijdelijk met matrozen der koopvaardijvloot versterkt zien, maar de admiraal *Berkeley* noemde dit onnoodig, naardien de Admiraliteit op alle mogelijke gevallen was voorbereid.

— In de zitting van gisteren vestigde de heer *B. Cochrane* de aandacht op de buitenlandsche politiek der Regering, die, zeide hij, dit Land in moeilijkheden met andere Landen gewikkeld en aanleiding tot de omwentelingen in Italië gegeven had. Lord *Palmerston* ontkende zulks, en verzekerde dat de zending van graaf *Minto* alleen had gesproken om raad aan zoodanige Regeringen te geven welke dien mogten inroepen.

— Daarop hield het Huis zich met de begrootingen voor de nieuwe Parlementsgebouwen bezig, en werd een amendement van sir *Lacy Evans*, tot weglating der voorgestelde som van 1050 ponden sterling, die gestrekt zou hebben om de verschingskamers in het Hoogerhuis door den heer *Landseer* te doen beschilderen, met 94 tegen 75 stemmen goedgekeurd.

— In diezelfde zitting is het wetsontwerp tot uitgifte van 3,552,700 ponden sterling aan Exchequerbills ten derde male gelezen.

— An lady *Franklin* is door de Koninklijke scheepsbouwmeester *Spark* een zeer fraaie boot van gutta percha vervaardigd, die de afstanden naar haren verblijfplaats zeer kort zal maken.

— Volgens berichten uit Lissabon tot 19 dezer, waren sommigen daar, uit hoofde der algemeene ontevredenheid, voor bewegingen van den kant der nu vereenigde Miguelisten en Septembristen beducht, ofschoon anderen meenden dat niets ondernomen zou worden zoo lang *Narvaez* het roer der zaken in Spanje bestuurde. Blijkens het rapport des Ministers van Financien was er een vrij groot deficit in de staatskas, maar hoopte hij dat de verbeterde inping der belastingen het opleggen van nieuwe onnoodig zal maken.

— Toen het stoomschip *Pacha*, hetwelk de berichten uit Portugal heeft aangebragt, te Cadix arriveerde, kwam een persoon aan boord om eischte de bijeenmaats ten behoeve der Spaansche Regering. De agent der Admiraliteit weigerde zulks en bragt de maats als naar gewoonte naar wal. Bij zijne landing werd hem een nota van den Consul overhandigd, die hem het vertoonen van zijn ambtbrief afvroeg, waarin de agent bewilligde en terstond met het consulaat ging, maar onder weg werd hij gearresteerd en als gevangene behandeld, niettegenstaande hij de Engelsche uniform droeg. Op zijne vraag vernam hij dat dit op last des burgerlijken Gouverneurs geschiedde. Aan een afgezondene des Engelschen Consuls werd gezegd dat de agent dus behandeld werd omdat hij zich tegen de directie der posten verzette en geweigerd had onderzocht te worden, welke aantijgingen volslagen

valsch waren. Men onderzocht hem, vond niets wat verboden was bij hem, en voerde hem toen als gevangene naar den burgerlijken Gouverneur, maar daar aangekomen werd hij weder-teruggelield, en na verloop van ruim twee uren kwam een aide de kamp des militairen Gouverneurs, om hem onverwilld te ontslaan. Gelukkig waren een officier in Spaansche diensten een kapitein der Koninklijke artillerie geruigen van deze verregaande beleediging jegens een agent der Engelsche Admiraliteit.

PARIS den 25 mei.

De zitting der Wervende Vergadering van eergisteren ving aan met een woordenstrijd tusschen de heeren *Victor Hugo* en *de Montalembert*. Eerstgenoemde trad op om de in eene vorige zitting op hem gelede beschuldiging van zich af te werpen, als of hij de lofredenaar was van meer dan ééne regeringsvorm. Had men daarbij het oog op zijn kinderlijken leeftijd, dan zou zulks mogelijk zijn, sedert het jaar 1827, toen hij den mannelijken leeftijd bereikte, in zijne geschriften een woord te vinden, dat in tegenspraak was met hem zelve. Nam niemand deze uitdaging aan, dan zou hij voortaan op dergelijke aanvallen niet meer antwoorden dan door de grootste verachting. — De heer *de Montalembert* nam den toegeworpen handschoen op. Hij somde op, hoe *Victor Hugo* eerst *Karel X* geveid en de geboorte van den Hertog van Bordeaux bezongen had; hoe hij later in de Kamer der Pairs de grootste vleitaal tot *Lodewijk Filips* gerigt had en in diezelfde vergadering na verloop van tijd gelukwenschen tot degenen welke dien Vorst verdreven en den troon verbrijzeld hadden, aan welken hij het brevet van pair van Frankrijk had te danken. Zoodra zag hij niet het socialisme zich krachtdadig verheffen, of hij trad op als lofredenaar daarvan, en de wierook, welken hij vroeger aan twee dynastien had gebragt, werd nu der arbeidende klasse aangeboden. — Toen de heer *Victor Hugo* hierop antwoordde dat hij feiten, geen ijdelijke klanken had verlangd, hetwelk niet weinig gelach verwekte, en in nieuwe woordenwisselingen wilde treden, werd daaraan door den Voorzitter een einde gemaakt. — In den verderen loop der zitting trad de heer *Lamartine* als verdediger van het algemeene stemrecht op, en werd door den minister *Baroche* beantwoord, die daarbij verklaarde, dat de Regering geheel verantwoordelijk was voor deze wet.

— Ongemeen onstuimig was de zitting van gisteren. Nadat de heer *Gresland* het eerste artikel der thans aanhangige kieswet had verdedigd, trad de heer *Fayre* in breedvoerige beschouwingen, waarvan de slotsom was, dat Frankrijk zijn ondergang te moeten gaan en dat de meerderheid door het aannemen der kieswet haar doodvonnis teekent; hij liet het daarbij niet ontbreken aan aanvallen op de voornaamste leden van de meerderheid der Vergadering en op de vroegere of tegenwoordige stellingen van de heeren *de Montalembert*, *Baroche* en *Thiers*. Zoo had de heer *de Montalembert* ten vorigen jare in zijn verslag nopens de kieswet gezegd, dat, was het algemeene stemrecht eenmaal toegestaan, men dat niemand weder zou kunnen ontnemen, en thans was hij een van de eersten, die drie miljoenen burgers daarvan willen berooven. Zoo gaf hij den minister *Baroche* de schuld van de onrust, welke tegenwoordig het Land beroert, terwijl deze zulks aan de laatste verkiezingen zocht te wijten. Teh slotte gaf hij niet onduidelijk te kennen, hoe ook hij van gevoelen is, dat de reactie niet zoo vermetel zou zijn, wanneer zij niet door het Buitenland ondersteund werd. Deze woorden, tegen welke door de regterzijde werd geprotesteerd, droegen de goedkeuring der linkerzijde weg. — De heer *Thiers* trad vervolgens als verdediger der wet op; hij zou het voetspoor niet volgen van verscheiden vroegere sprekers, die de eene hatelijkheid op de andere hadden gestapeld; zijne rede zou alleen strekken om het verderfelijke van den geest der laatste verkiezingen te Parijs aan te toonen. Hij trad nu in breede ontwikkelingen nopens het socialisme en betoonde zich een krachtig bestrijder daarvan. Geën wonder dus, dat de leden der linkerzijde alles aanwendden om den redenaar het spreken moeilijk te maken, doch hij bleef met kracht voortgaan, toonde aan dat het socialisme geene hersenschim is, zoo als de heer *Lamartine* den vorigen dag had beweerd, en besloot met de verklaring dat, niettegenstaande de gevaren waarmede het socialisme de maatschappij bedreigt, de meerderheid vast besloten is de palen, waarbij de Constitutie gesteld, niet te buiten te gaan. Alvorens de heer *Thiers* zijne rede eindigde, greep nog een weeselijk tooneel van verwarring plaats. Hij ging na, wie nu door de aanhangige wet van het stemrecht werden beroofd, en kwam tot het resultaat dat het de yagebonden waren, „het gepeupel,” dus sprak hij, „dat de vrijheid van alle Republieken aan de dwingelanden heeft overgeleverd; dat gepeupel schonk de vrijheid van Rome aan *César* voor brood en een renperk, vermoorde daarna zijne Keizers en leverde Rome later aan de Barbaren over; dat gepeupel (dus vervolgde hij) leverde de vrijheid van Florence aan *de Medici* over; vermoorde in Holland, in het wijze Holland, de *de Witten*, die opregte vrienden der vrijheid; ontdeed zich in Frankrijk van *Bailly* en juichte bij het voltrekken der doodstraf aan de Girondijnen, hetwelk niets dan een verfoeijelijke moord was, maar het juichte ook bij het zoo verdiende schavot van *Robespierre*; het zou bij het uwe en bij het onze juichen; dat gepeupel onderwierp zich aan het despotisme van den grooten man, die het kende en het ten onder wist te brengen, maar het juichte ook bij zijn val en bond in 1815 een touw om zijn standbeeld, ten einde dat in het slijk te doen nederstorten.” Te midden van een verbazend rumoer, dat op deze woorden volgde, deed de heer *Napoleon Bonaparte* alle moeite om aan het woord te komen, maar de wijze Voorzitter hem zulks nog niet wilde toestaan, haalde hij zich daardoor eene driedubbele herinnering aan de orde, de tweede maal met inschrijving in het proces-verbaal en de derde met censuur, op den hals. Toen

hem later het woord gegeven werd, merkte hij aan, dat niet het gepeupel, maar de Royalisten het koord om het beeld hadden vastgesnoerd. Nog andere leden werden gisteren tot de orde geroepen, ook ten gevolge van verscheiden persoonlijke twisten, die vrij hoog liepen.

— Heden bestreed de heer *Grévy* eerst het ontwerp. De heer *Léon Faucher* nam daarop het woord, om eenige aantijgingen te wederleggen, welke de heer *Jules Favre* gisteren tegen hem had gerigt, waarbij hij herinnerde aan de bekende circulaires, aan de afgezondenen tot voorbereiding der verkiezingen en aan huone-lievelijke feesten in het gebouw van het ministerie van binnenlandsche zaken. De heer *Favre* antwoordde hierop niet. Na langdurige en hevige woordenwisselingen, werden eindelijk de beide eerste zinsneden van art. 1 der wet met eene groote meerderheid goedgekeurd, nadat het amendement van den heer *St. Romme* was verworpen, dat ten doel had de toepassing der wet uit te stellen, totdat de verkiezing der kiezerslijsten tot 1 januarij 1851 te stand was gekomen.

— De forten in den omtrek der hoofdstad en het kasteel van Vincennes zijn heden van granaten, bommen en andere krijgstoerusting voorzien.

— Men spreekt hier veel over kuiperijen van lord *Palmerston*, welke ten doel zouden hebben Frankrijk door de roode Republiek te beroeren en den President te nopen zijne politiek te verlaten en een Ministerie van de linkerzijde te nemen.

— De Groothertogin van Baden is van hier naar Duitschland teruggekeerd.

— Een brief uit San Francisco van 30 maart, te Havre ontvangen, meldt, dat de ontvanger der in- en uitgaande regten op die plaats bevel heeft gekregen van de Regering der Vereenigde Staten, om de in der tijd in beslag genomen Fransche schepen, zonder invordering van eenigerlei boete, aan de regthebbenden terug te geven. Tevens was te kennen gegeven, dat de voortaan in Californie aankomende schepen de verschillende havens der kust aandoen en er handel drijven mogen. Tusschen de aankomende passagiers en de kapiteins hebben veelvuldige geschillen plaats. De passagiers van het Fransche schip *Georges* hebben voor de regtbanken van de reeders eene schadevergoeding geëischt, die hun ten bedrage van 3000 dollar toegewezen is.

— De *San Francisco News* deelt de gewigtige tijding mede, dat de Fransche troepen in december jl. de Markiezen-eilanden ontruimd en den Franschen standaard weggenomen hebben. De burgerlijke beambten moeten zich op het Fransche eskader hebben ingescheept.

KEULEN den 26 mei.

— Gelijk zeer natuurlijk is, blijft de aanslag op 's Konings leven het onderwerp van alle gesprekken te Berlijn steeds uitmaken. Uit het eerste bulletin wegens de verwonding des Vorsten blijkt dat de kogel aan de binnenzijde van den regter-onderarm is doorgedrongen, aldaar eene vleeschwonde van ongeveer twee duim heeft veroorzaakt, en toen vermoedelijk door zijne eigene zwaarte weder uit den arm is gevallen. Volgens de verdere bulletins deden zich in den loop van donderdag middag ligte koortsachtige aandoeningen bij den lijder op, die na rustigen slaap verminderden, terwijl de afzondering in de wonde op eene gewenschte wijze voortging. Vrijdag avond verhoef de koorts zich weder, en de nacht was onrustig. Gisteren morgen was de zwelling in den omtrek der wonde niet verminderd, maar de spanning en gevoeligheid waren afgenomen, en de afscheiding werd van meer etterachtigen aard.

— Heden zijn in alle kerken te Berlijn dankzeggingen voor de uitredding van het leven des Konings verordend, en den volgenden zondag zullen die in al de overige kerken des Lands insgeijks opgezonden worden. De Koning heeft bereids van verschillende gembateraden adressen van gelukwensching ontvangen.

— De moordenaar *Seflog*, wiens vroeger levensloop vele bewijzen oplevert dat hij een zeer hartstogtelijk en ligtgeraakt mensch is, waaraan ook zijn ontzag voor de militaire dienst wordt toegeschreven, is na ter slaauwernood aan de volkswaak der gevangenen misdaad ontkomen te zijn, van welke hij vermoedelijk het slagoffer zou zijn geworden, indien de Koning zulks niet door teekenen beler had; zwaar bebloed naar de stadsgevangenis overgebragt, waar hij des namiddags ten vier ure aankwam. Daar hij geen militair meer is, en dus tot den burgerlijken stand behoort, is het voorloopig onderzoek terstond aan de criminele regterbank overgebragt. Nog dinnselfden avond had een verhoor plaats, waarbij hij volstrekt geen berouw over zijne euveldaad aan den dag legde. Ofschoon men het geregtelijk onderzoek niet te veel mag vooruitloopen, schijnt het tot hiertoe niet te blijken dat de aanslag van *Seflog* het gevolg van een complot of aan politieke beweegredenen toe te schrijven is, hoewel hij, onder de mishandelingen der omstanders en bij zijne wegvoering bij hefhaling uitriep *leve de vrijheid!*

— Nogtans schijnen maatregelen van voorzorg noodig gekeurd te zijn. Woensdag werden de boekdrukker *Berends* en de letterkundigen *Majen*, *Streckfuss* en *Kunowsky* in hechtenis genomen, beschuldigd, naar gezegd werd, van eene bij de wet verbodene verbinding tusschen politieke Vereenigingen te hebben daargesteld. Met afzondering van *Kunowsky*, die in der tijd aan de extriitten der landweer deel nam, en dien ten gevolge in militair arrest is overgebragt, zijn zij allen den volgenden dag weder op vrije voeten gesteld. Nog vijftien andere personen, welke zich op het vernemen van het gebeurde aan uitdrukkingen hebben schuldig gemaakt die naar majesteitsbeleediging zweemen, zijn in crimineel arrest gesteld. Bij de aankomst van den avondsreis op den spoorweg van Potsdam waren eergisteren avond zeer strenge maatregelen tot het onderzoeken der vreesdelingen genomen.

— Tot herstelling zijner verzwakte gezondheid is de luitenant-generaal van *Radowitz* gedurende eenige weken van zijne werkzaamheden bij den Duitschen Raad van

